

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžr/139/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200403
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015200403.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom Primaciálne námestie č. 1, P. O. Box 192, Bratislava, IČO: 603 481, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, Odbor opravných prostriedkov, so sídlom Tomášikova č. 46, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 29. januára 2015, č. Co-12/2015-IBa, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 1. marca 2016, č. k. 5S/56/2015-31, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 1. marca 2016, č. k. 5S/56/2015-31, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 1. marca 2016, č. k. 5S/56/2015-31, postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 29. januára 2015, č. Co-12/2015-IBa. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, Katastrálny odbor z 26. novembra 2014,

č. C-230/14/ROEP/P., ktorým postupom podľa § 7 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 180/1995 Z. z.“), nevyhovet námietke žalobcu týkajúcej sa údajov návrhu registra obnovennej evidencie pozemkov v k. ú. P. - zápisu vlastníckeho práva k pozemkom registra „E“:

- parcelné číslo X-XXX - orná pôda o výmere 5523 m²

- parcelné číslo X-XXX/X - orná pôda o výmere 5133 m²
- parcelné číslo X-XXX/X - orná pôda o výmere 4983 m²
- parcelné číslo X-XXX/X - orná pôda o výmere 4731 m².

Krajský súd mal za preukázané, že žalobca v správnom konaní žiadal o zmenu vlastníka v prospech Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. Námietku odôvodnil tým, že v PKV č. 2479, 2518, 3259 pôvodne v k. ú. O. bol prevedený zápis podľa konfiškovaného výmeru v prospech Československý štát - Obvodný národný výbor Bratislava - G., Odbor poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, teda národný výbor s týmito pozemkami hospodáril a k 1. máju 1991 ku dňu účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí (ďalej len „zákon č. 138/1991 Zb.“) sa stali vlastníctvom Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy.

Krajský súd považoval za kľúčový výklad ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb., pričom sporné bolo, či pojem právo hospodárenia v sebe zahŕňa iba pojem trvalá správa alebo ide o správu ako takú, ktorá nie je časovo obmedzená a v tom prípade môže ísť nielen o správu trvalú ale o správu dočasnú. Zodpovedanie tejto otázky bolo rozhodujúce pre posúdenie, či predmetné pozemky prešli z vlastníctva štátu do vlastníctva obce.

Poukázal na to, že v právnej teórii ako aj v judikatúre súdov existujú dva protichodné názory na výklad pojmu právo hospodárenia. Pokiaľ sa žalobca dožadoval aplikácie ním citovanej judikatúry, krajský súd uviedol, že judikatúra sa vyvíja, právne názory sa menia a vzhľadom na jej nejednotnosť ju nemožno automaticky aplikovať na daný prípad. Stotožnil sa s právnym názorom vysloveným v judikatúre súdov, na ktorú poukázal žalovaný (napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. MCdo/55/01, MCdo/56/01, 4Cdo/46/01, 2Cdo/115/02, 2Cdo/48/2005, ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co/285/2013-193), nakoľko podľa názoru súdu je potrebné rozlišovať medzi dočasnou správou majetku a hospodárením.

Predpokladom prechodu poľnohospodárskych pozemkov do vlastníctva obcí je vlastníctvo Slovenskej republiky a existencia práva hospodárenia, ktoré patrilo národnému výboru k rozhodnému obdobiu, t. j. k 24. novembru 1990.

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 4Cdo 46/01 z 25. septembra 2002) vyplýva, že správu národného majetku národnými výbormi konštituoval zákon č. 279/1949 Z. z.. Týmito ustanoveniami neboli dotknuté predpisy o majetku skonfiškovanom a získanom pre majetkové reformy. Poľnohospodársky majetok národné výbory nemali v trvalej správe a mohol im byť zverený len do dočasnej správy podľa zákona č. 507/1950 Z. z.. Do trvalej správy národných výborov mohol prejsť až po 1. septembri 1959 v zmysle vyhlášky č. 158/1959 Ú. v.. V takom prípade by musel byť v pozemkovej knihe zápis odvolávajúci sa na § 3 vyhlášky č. 158/1959 Ú. v.. V prípade zapísania takýchto pozemkov v pozemkovej knihe na Československý štát v správe odboru pôdohospodárstva rady ONV ich mali národné výbory k 24. novembru 1990 iba v dočasnej správe, a preto neprešli do vlastníctva obcí.

Inštitút práva hospodárenia s národným majetkom ku dňu 24. novembra 1990 upravoval Hospodársky zákonník a vyhláška č. 119/1988 Zb., ktorá v § 4 ustanovila, že právo hospodárenia patrí tej organizácii, ktorá je poverená úlohami, na plnenie ktorých národný majetok slúži, pokiaľ nie je touto vyhláškou alebo osobitným predpisom ustanovené inak. Národným výborom mohlo patriť právo hospodárenia len v prípadoch uvedených v § 8 ods. 2 a § 10 ods. 1 vyhlášky č. 119/1988 Zb.. Žalobca o tejto skutočnosti nepredložil žiadne dôkazy.

Pod pojmom správa majetku štátu treba rozumieť súhrn oprávnení a povinností správcu k tej časti majetku štátu, ktorý mu štát zveril do správy. Zo zákona č. 278/1993 Z. z. vyplýva, že s majetkom štátu v dočasnej správe je dočasný správca povinný naložiť bezodkladne podľa tohto zákona a v súlade s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi okrem majetku štátu, ktorý môže využiť v rámci predmetu svojej činnosti alebo v súvislosti s ním. Majetok štátu v dočasnej správe môže dočasný

správca do prevodu vlastníckeho práva prenechať do nájmu. Pri nakladaní s majetkom štátu v dočasnej správe sa rozhodnutie o prebytočnosti majetku štátu nevydáva.

Hospodárenie vo všeobecnosti znamená účelné zaobchádzanie s vecou alebo javom.

Dočasnú správu podľa zákona č. 278/1993 Z. z. nemožno zamieňať s právom hospodárenia, resp. pred rokom 1988 so správou národného majetku a veci v dočasnej správe neprešli ex lege do vlastníctva obcí. Obdobný právny názor vyslovil Krajský súd v Bratislave v rozsudku z 27. mája 2014, sp. zn. 14Co/363/2012.

Rozdiel medzi dočasnou správou majetku a hospodárením spočíva v tom, že pod dočasnou správou sa chápe iba činnosť smerujúca k ochrane a udržiavaniu zvereného majetku. Pod pojmom hospodárenie sa chápe už aj využívanie majetku na jeho hospodársky účel, pričom toto využívanie smeruje k jeho zveľaďovaniu a zisku. Krajský súd dospel k názoru, že hospodárenie je možné iba v režime trvalej správy za splnenia podmienky, že účel zvereného majetku je v súlade s predmetom činnosti správca.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že podľa identifikácie, pozemky par. č. X-XXX, X-XXX/X, X-XXX/X, X-XXX/X sú v registri parciel „C“ KN časťou parcely č. XXXX/X s druhom pozemku ostatné plochy v intraviláne. Na tomto pozemku sú vybudované futbalové ihriská v užívaní občianskeho združenia Y, pričom v zmysle § 15c ods. 1 písm. d/ zákona č. 138/1991 Zb., popri majetku, ktorý sa nestáva vlastníctvom obce podľa § 3 neprechádzajú z majetku Slovenskej republiky do ich vlastníctva podľa § 15a, § 15b ani pozemky, na ktorých sú telovýchovné alebo športové zariadenia.

Uzavrel, že nakoľko predmetné pozemky boli skonfiškované v prospech Československého štátu a vzhľadom na vyššie citované ustanovenia právnych predpisov mal za to, že pozemky neprechádzajú do vlastníctva obce, ale zostávajú vo vlastníctve štátu. Vlastnícke právo žalobcu nemožno odvodzovať zo zápisu v pozemkovoknižnej vložke s poukazom na § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. bez preukázania trvalého hospodárenia národným výborom, nakoľko sa vyžaduje kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú vlastníctvo Slovenskej republiky ako aj existencia práva hospodárenia národného výboru k 24. novembru 1990. Vzhľadom na to, že sa nepreukázalo, že by ku dňu účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. vykonávalo právo hospodárenia štátnej organizácie, ktorej predmetom činnosti bola poľnohospodárska výroba v zmysle § 59 ods. 3 Hospodárskeho zákonníka, dočasne ich spravoval národný výbor. Pozemky dočasnej správy nemohli prejsť z vlastníctva štátu do vlastníctva obce. V prípade dočasnej správy národného výboru k pozemkom nedochádza k prechodu vlastníctva na obce podľa zákona č. 138/1991 Zb.

Vykonaný zápis vlastníckeho práva k pozemkom v prospech Slovenskej republiky v katastri nehnuteľností bol teda správny.

Vzhľadom na uvedené krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke posúdili, napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu v celom rozsahu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie.

V dôvodoch odvolania namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V podanom odvolaní žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2009, sp. zn. 8Sžo/68/08, podľa ktorého cit.: „Pokiaľ ide o právny názor krajského súdu vyslovený v napadnutom rozhodnutí, že dočasná správa, ktorá patrila národnému výboru nezakladá prechod pozemkov z vlastníctva štátu do vlastníctva obce, s týmto názorom odvolací súd nesúhlasí, pretože zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, rovnako ani Hospodársky zákonník nerozlišuje právo hospodárenia štátnej organizácie, resp. národného výboru z hľadiska jeho trvalosti alebo dočasnosti. Predpokladom prechodu poľnohospodárskych pozemkov do vlastníctva obcí, a teda právne relevantnou skutočnosťou pre posúdenie predmetnej veci bola existencia práva hospodárenia, ktoré patrilo národnému výboru k rozhodnému obdobiu t. j. k účinnosti zákona č. 369/1990 o obecnom zriadení, t. j. ku dňu 24.11.1990, pričom nie je rozhodujúce, že išlo iba o dočasnú správu nehnuteľností.“

Dodal, že uvedený názor vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 7/02, ktorý v odôvodnení uvádzal, že je zrejmé, že v ustanovení § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. je prechod majetku na obce viazaný na súčasne splnenie dvoch podmienok, a teda musí ísť po 1/ o inú ako hnutelnú vec patriacu orgánom miestnej štátnej správy (to znamená, že môže ísť o akúkoľvek - aj poľnohospodársku nehnuteľnosť), ku ktorej 2/ patrilo právo hospodárenia národným výborom (bez rozlíšenia stupňa národného výboru a „trvalosti“ alebo „dočasnosti“ práva hospodárenia) na území, ktorých sa nachádzajú. Táto všeobecná zásada transformácie majetku štátu na majetok obcí je v tomto zákone prelomená v prípade niektorých právnych situácií, napr. do vlastníctva obcí neprechádza nehnuteľný majetok v štátnom vlastníctve, ktorý bol v trvalom užívaní inej než štátnej organizácie, pretože v zmysle § 3 písm. c/ zákona č. 138/1991 Zb. takýto majetok neprešiel do vlastníctva obce.

Podľa názoru žalobcu predmetné nehnuteľnosti prešli podľa § 2 ods. 1, 7 zákona č. 138/1991 Zb. k 1. máju 1991 do majetku Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, nakoľko išlo o nehnuteľné veci v majetku Slovenskej republiky, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti zákona č. 369/1990 Zb., t. j. k 24. novembru 1990, právo hospodárenia národnému výboru.

Rovnako žalobca zastal názor, že ak malo byť zákonodarcovým zámerom zakotvenie prechodu nehnuteľností z majetku štátu do majetku obcí len u nehnuteľností, ku ktorým mal národný výbor trvalú správu, zákonodarca by to aj do ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. zakotvil, a to tak, že v tomto zákonom ustanovení by bolo výslovne uvedené, že do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky nehnuteľné veci, ktoré ku dňu účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. mali národné výbory v trvalej správe. Nič také však zákonodarca neurobil a v ustanovení § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. je uvedené, že do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky nehnuteľné veci, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. právo hospodárenia národným výborom, a to bez rozlíšenia, či išlo o trvalú, alebo dočasnú správu.

Žalobca sa ďalej nestotožnil s poukazom krajského súdu na § 15c ods. 1 písm. d/ zákona č. 138/1991 Zb., podľa ktorého popri majetku, ktorý sa nestáva vlastníctvom obci podľa § 3 neprechádzajú z majetku Slovenskej republiky do ich vlastníctva podľa § 15a, § 15b ani pozemky, na ktorých sú telovýchovné alebo športové zariadenia. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že ustanovenie § 15c implementovala do zákona č. 138/1991 Zb. jeho prvá novela, ktorou bol zákon č. 306/1992 Zb., ktorý nadobudol účinnosť dňa 25. júna 1992. Zákon č. 138/1991 Zb. nadobudol účinnosť dňa 1. mája 1991 a podľa § 2 ods. 1, 7 tohto zákona ku dňu jeho účinnosti, t. j. k 1. máju 1991, do vlastníctva obcí prešli z majetku Slovenskej republiky nehnuteľné veci, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu (zákona č. 369/1990 Zb. účinný k 24. novembru 1990) právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzajú. Teda k 1. máju 1991 prešli z vlastníctva štátu do vlastníctva obcí aj pozemky, na ktorých sú telovýchovné a športové zariadenia, ktoré boli už viac ako rok vlastníctvom obce. Zákon č. 306/1992 Zb. však v sebe nezakotvil retroaktivitu, pretože je účinný až od 25. júna 1992, teda nemôže sa vzťahovať na veci, ktoré už obec k 1. máju 1991 nadobudla a určovať, čo z majetku obce nadobudnutého podľa § 2 zákona č. 138/1991 Zb. sa od 25. júna 1992 za majetok obce nepovažuje. Takéto určenie by de facto znamenalo vyvlastnenie. Predmetné pozemky ako nepridelené konfiškáty v správe národného výboru prešli teda v zmysle § 2 ods. 1, 7 zákona č. 138/1991 Zb. v

spojení s § 1 Vyhlášky č. 158/1959 Ú. v. (Vyhláška Ministerstva pôdohospodárstva z 12. augusta 1959 o správe neprideleného pôdohospodárskeho majetku nadobudnutého z pozemkových reforiem; pozn. súdu) k 1. máju 1991 do vlastníctva Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava, neboli už v čase účinnosti zákona č. 306/1992 Zb., t. j. ku dňu 25. júna 1992 majetkom Slovenskej republiky. Ustanovenie § 15c ods. 1 písm. d/ zákona č. 138/1991 Zb. sa na ne teda vzťahovať nemohlo.

Žalobca taktiež namietal, že krajský súd v rozhodnutí poukazoval na rozhodnutia, ktoré sú však staršieho dáta ako rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, o ktoré sa opiera žalobca, z čoho je zrejmé, že aj právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na danú problematiku prechádza postupným vývojom.

Záverom žalobca uviedol, že zákon č. 138/1991 Zb. nevyžaduje preukázanie trvalej správy a ustálená súdna prax to potvrdzuje. Ak chce niekto prelomiť ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb., musí preukázať, že trvalou správou disponuje iný subjekt, a teda je právne bezvýznamné zaoberať sa otázkou dokazovania trvalej správy vykonávanej národným výborom.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, Odbor opravných prostriedkov, Referát katastra nehnuteľností z 29. januára 2015, č. Co-12/2015/IBa a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný sa v podanom vyjadrení k odvolaniu z 24. mája 2016 v plnom rozsahu stotožnil s rozsudkom krajského súdu, považujúc ho za vecne správny a zákonný.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá, § 211 ods. 2 OSP a § 492 ods. 2 SSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 29. januára 2015, č. Co-12/2015-IBa.

Najvyšší súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, ako aj konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného z 29. januára 2015, č. Co-12/2015-IBa, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie

Okresného úradu Bratislava, Katastrálny odbor z 26. novembra 2014, č. C-230/14/ROEP/P., ktorým vo veci námietky týkajúcej sa údajov návrhu registra obnovenej evidencie pozemkov v k. ú. P. - zápisu vlastníckeho práva k pozemkom registra „E“ KN:

- parcelné číslo X-XXX - orná pôda o výmere 5523 m²
- parcelné číslo X-XXX/X - orná pôda o výmere 5133 m²
- parcelné číslo X-XXX/X - orná pôda o výmere 4983 m²
- parcelné číslo X-XXX/X - orná pôda o výmere 4731 m²

rozhodol tak, že postupom podľa § 7 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z. z. námietke žalobcu voči zápisu vlastníckeho práva k vyššie špecifikovaným pozemkom registra „E“ KN v katastrálnom území P. nevyhovel.

Najvyšší súd upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

Účelom zákona č. 138/1991 Zb. je ustanoviť, ktoré veci z majetku Slovenskej republiky prechádzajú do vlastníctva obcí 1) (Čl. 4 ods. 7 ústavného zákona č. 143/1968 Zb. o československej federácii v znení neskorších predpisov; pozn.) a upraviť majetkové postavenie a hospodárenie obcí s ich majetkom (§ 1 ods. 1).

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky veci, okrem hnutelností patriacich orgánom miestnej štátnej správy, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu 3) (zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, ktorý nadobudol účinnosť dňom 24. novembra 1990; pozn.) právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzajú.

Nariadením Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 4/1945 Sb.n., ktoré nadobudlo účinnosť 1. marca 1945, sa s okamžitou platnosťou a bez náhrady skonfiškovoal na účely pozemkovej reformy pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý bol vo vlastníctve osôb nemeckej národnosti, niektorých osôb maďarskej národnosti, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa akejkoľvek národnosti (§ 1 Nariadenia). Uvedený právny predpis bol zrušený Nariadením č. 104/1945 Sb., ktoré nanovo vymedzilo (upresnilo) okruh osôb, ktorých majetok sa konfiškovoal. Úkony, rozhodnutia a opatrenia urobené podľa zrušeného predpisu však zostali v platnosti. Nový predpis nadobudol spätnú účinnosť (k 1. marcu 1945). Majetok podliehajúci konfiškácii podľa Nariadenia č. 104/1945 Sb. v znení neskorších predpisov sa rozhodnutím konfiškačnej komisie alebo Zboru povereníkov považoval za skonfiškovaný 1. marcom 1945.

Podľa § 23 ods. 1 a 2 Nariadenia Slovenskej národnej rady z 23. augusta 1945 o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa č. 104/1945 Sb. v znení nariadenia č. 64/1945, ktorým sa mení nariadenie o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa (teda ku dňu vydania konfiškačných výmerov - august a september 1946; ďalej len „Nariadenie“), prídelca je povinný na pridelenom majetku hospodáriť so starostlivosťou riadneho hospodára.

(2) Ak prídelca nehospodári so starostlivosťou riadneho hospodára, môže mu Povereníctvo Slovenskej národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu do 10 rokov odo dňa ujatia sa držby po vypočutí miestnej organizácie Jednotného sväzu slovenských roľníkov a okresného národného výboru pridelený majetok odňať a prideliť ho inej podľa tohto nariadenia kvalifikovanej osobe, o ktorej možno odôvodnene predpokladať, že bude na ňom riadne hospodáriť.

Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 279/1949 Sb. o finančnom hospodárení národných výborov, národný výbor spravuje národný majetok sverený do jeho správy, ktorým je i majetok sväzku ľudovej správy, podľa zásad tohto zákona.

Podľa § 31 ods. 1 - 5 zákona č. 279/1949 Sb., národný výbor je povolaný, aby udržoval a zveľaďoval národný majetok sverený do jeho správy. Je oprávnený na všetky súdne i mimosúdne úkony, ktoré súvisia s touto správou. Nemôže však podávať opravné prostriedky proti rozhodnutiam dohliadacieho národného výboru (úradu), urobeným o národnom majetku podľa tohto zákona a predpisov na jeho základe vydaných.

(2) Správu národného majetku národnému výboru sveruje a odníma, a to bez náhrady, príslušný ústredný úrad po dohode s ministerstvami vnútra a financií, poprípade dohliadací národný výbor podľa ich splnomocnenia. Rovnakým spôsobom môžu byť národnému výboru uložené obmedzenia vo výkone takej správy. Týmito ustanoveniami nie sú dotknuté predpisy o majetku skonfiškovanom a znárodnenom a majetku získanom pre účely pozemkových reforiem.

(3) Ustanoveniami odsekov 1 a 2 nie sú vylúčené smluvné prevody národného majetku.

(4) Závazky plynúce podľa príslušných predpisov z konania alebo opomenutia národného výboru, ak nejde o záväzky komunálneho podniku, môžu byť uplatňované proti štátu.

(5) Vláda určí nariadením podrobnosti na vykonanie odsekov 1 až 4.

Podľa § 6 ods. 1, 2 a 6 Vládneho nariadenia č. 90/1950 Sb. o správe národného majetku národnými výbormi (ďalej len „Vládne nariadenie č. 90/1950 Sb.“), národný majetok, ktorý národné výbory spravujú v deň začiatku účinnosti tohto nariadenia, je národným majetkom svereným im do správy v smysle § 31 ods. 2 zákona (zákon č. 279/1947 Zb.; pozn.).

(2) Správu národného majetku národnému výboru sveruje a odníma patričný ústredný úrad majúci na to pôsobnosť po dohode s ministerstvami vnútra a financií, poprípade dohliadací národný výbor podľa ich

splnomocnenia. Úradom s takouto pôsobnosťou je ten ústredný úrad, do pôsobnosti ktorého patria úlohy, plneniu ktorých majetok slúži. Ak prechádza takto prevodom správy národný majetok z pôsobnosti jedného ústredného úradu do pôsobnosti iného ústredného úradu, alebo ak ide o majetok určený na účely spadajúce do pôsobnosti iného ústredného úradu, alebo ak sú rozpočtové úvery o tomto majetku zaradené v rozpočte iného ústredného úradu, majú pôsobnosť všetky takto dotknuté ústredné úrady a postupujú po dohode. Pôsobnosť Ministerstva techniky pri správe národného majetku z technickej stránky zostáva nedotknutá.

(6) Ustanoveniami odsekov 1 a 2 nie sú dotknuté predpisy o majetku skonfiškovanom a znárodnenom a majetku získanom na účely pozemkových reforiem, ktorý je sverený národnému výboru do dočasnej správy, kým sa o ňom podľa týchto predpisov rozhodne.

Podľa § 23 Vládneho nariadenia č. 110/1953 Sb. o správe národného majetku rozpočtovými organizáciami, o správe a o nakladaní s majetkom skonfiškovaným, znárodneným a s majetkom získaným pre účely pozemkových reforiem platia, dokiaľ s týmto majetkom nebolo konečným spôsobom naložené, osobitné predpisy.

Podľa § 23 Vládneho nariadenia č. 81/1958 Zb. o správe národného majetku (ďalej len „Vládne nariadenie č. 81/1958 Zb.“), o správe a o nakladaní so znárodneným majetkom, s majetkom získaným na účely pozemkových reforiem a s majetkom skonfiškovaným platia, dokiaľ sa s týmto majetkom konečným spôsobom nenaložilo, osobitné predpisy.

Podľa § 25 Vládneho nariadenia č. 81/1958 Zb. predpisy potrebné na vykonanie tohto nariadenia vydá Ministerstvo financií v dohode so zúčastnenými ústrednými úradmi.

Podľa článku 5 ods. 6 Vyhlášky č. 205/1958 Ú.I., ktorou sa provádí vládní nařízení o správě národního majetku (ďalej len „Vyhláška č. 205/1958 Ú.I.“), národní majetek, u něhož se zjistí, že není ve správě žádné organizace, spravuje prozatímně okresní národní výbor, v jehož obvodě tento majetek je. Jinak o prozatímní správě tohoto majetku a jeho realizaci platí obdobně předpisy o prozatímní správě a realizaci majetku, kterého nabývá stát (čl. 42).

Podľa článku 42 ods. 4 Vyhlášky č. 205/1958 Ú.I. s majetkom znárodněným, s majetkom získaným pro účely pozemkových reforiem a s majetkom konfiškovaným, dokud se s ním nenaloží konečným způsobem, nakládá se podle zvláštních předpisů.33)(napríklad Nariadenie č. 104/1945 Sb.; pozn.).

Podľa § 1 Vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva č. 158/1959 Ú.v. o správe neprideleného pôdohospodárskeho majetku nadobudnutého z pozemkových reforiem (ďalej len „Vyhláška č. 158/1959 Ú.v.“), pôdohospodársky majetok, ktorý štát nadobudol podľa predpisov o konfiškácii a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku alebo podľa predpisov o pozemkových reformách 1) (napríklad Nariadenie č. 104/1945 Sb.; pozn.) a ktorý sa doteraz podľa týchto predpisov nepridelil a ani nie je v správe organizácií štátneho socialistického sektora, spravujú okresné národné výbory, v obvode ktorých je tento majetok, a to podľa predpisov o správe národného majetku [vládne nariadenie č. 81/1958 Zb. o správe národného majetku, vyhláška č. 205/1958 Ú.I. (Ú.v.), ktorou sa vykonáva vládné nariadenie o správe národného majetku]. 2) [(poznámka pod čiarou znie: „Týmto opatřením sa konečně nakládá (§ 23 vládného nariadenia č. 81/1958 Zb.) s týmto majetkom a preto sa nevztahují nadálej na neho predpisy o pozemkových reformách.“)].

Podľa § 3 Vyhlášky č. 158/1959 Ú.v. výkonný orgán okresného národného výboru ihned zistí majetok, ktorý podľa tejto vyhlášky spravujú okresné národné výbory a pri nehnuteľnom majetku navrhne pozemno-knižnému súdu pozemno-knižné usporiadanie s odvolaním sa na túto vyhlášku.

Podľa § 391 ods. 1 zákona č. 109/1964 Zb. (Hospodársky zákonník) v znení účinnom k 1. januáru 1978, Federálne ministerstvo financií vydáva predpisy o úprave finančného hospodárenia, o správe národného majetku a o fakturovaní a platení; v prípade potreby môže odchyľne upraviť majetkové sankcie určené za porušenie platobnej a fakturačnej disciplíny.

Podľa § 1 ods. 1 písm. a/ Vyhlášky Federálneho ministerstva financií č. 86/1977 Zb. o dočasnej správe národného majetku, ktorá nadobudla účinnosť dňa 1. januára 1978 (ďalej len „Vyhláška č. 86/1977 Zb.“), táto vyhláška upravuje dočasnú správu národného majetku, pri ktorom pri jeho nadobudnutí štátom nie je zrejmé, ktorá štátna organizácia ho má spravovať;

Podľa § 1 ods. 2 písm. i/ Vyhlášky č. 86/1977 Zb. v dočasnej správe podľa odseku 1 písm. a/ je majetok, ktorý štát nadobudol na základe iných právnych predpisov;

Podľa § 16 Vyhlášky č. 86/1977 Zb. zrušujú sa smernice Ministerstva financií pre zabezpečenie a správu zaisteného majetku a pre dočasnú správu a realizáciu majetku nadobudnutého štátom, uverejnené vo Vestníku Ministerstva financií č. 4 z roku 1966 pod por. č. 9, registrované v čiastke 9/1966 Zb.

Podľa § 391 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 109/1964 Zb. (Hospodársky zákonník) v znení účinnom k 1. januáru 1987, Federálne ministerstvo financií vydá predpisy o hospodárení s národným majetkom o správe národného majetku vrátane sankcií za ich porušenie;

Podľa § 1 písm. a/ Vyhlášky Federálneho ministerstva financií č. 61/1986 Zb. o dočasnej správe národného majetku, ktorá nadobudla účinnosť dňa 1. januára 1987 (ďalej len „Vyhláška č. 61/1986 Zb.“), táto vyhláška upravuje dočasnú správu národného majetku pri ktorom pri jeho nadobudnutí štátom nie je zrejmé, ktorá štátna organizácia ho má spravovať;

Podľa § 1 ods. 2 písm. v/ Vyhlášky č. 61/1986 Zb. v dočasnej správe podľa odseku 1 písm. a/ je národný majetok, ktorý štát nadobudol na základe iných skutočností uvedených v právnych predpisoch;

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou tvoril pripojený administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že dňa 30. júna 2010 žalobca ako účastník správneho konania doručil komisii ROEP v kat. úz. P. námietky k zverejnenému návrhu registra obnovennej evidencie pozemkov a právnych vzťahov k nim. Žalobcom zaslané námietky sa (okrem iného) týkali zápisov vlastníckeho práva k pozemkom registra „E“ parc. č. X-XXX, parc. č. X-XXX/X, parc. č. X-XXX/X, parc. č. X-XXX/X, pričom vo všetkých prípadoch išlo o ornú pôdu a v návrhu registra zapísanú v prospech Slovenskej republiky a v správe Okresného úradu Bratislava. Žalobca ako účastník správneho konania žiadal o zmenu vlastníka v prospech Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. Námietku odôvodnil tým, že v PKV č. 2479, 2518, 3259 pôvodne v k.ú. O. bol prevedený zápis podľa konfiškovaného výmeru v prospech Československý štát - Obvodný národný výbor Bratislava - G., Odbor poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, teda národný výbor s týmito pozemkami hospodáril a k 1. máju 1991 ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. sa stali vlastníctvom Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy.

Námietky boli prerokované na zasadnutí komisie ROEP so záverom vydať rozhodnutie, ktorým sa námietke nevyhovuje. Proti vydanému prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný tak, že odvolanie zamietol a potvrdil správnosť rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

Z obsahu administratívneho spisu ďalej najvyšší súd zistil, že pozemok v návrhu registra označený ako parcela č. X-XXX bol časťou pôvodného pozemkovoknižného pozemku parc. č. XXX, pozemok v návrhu registra označený ako parc. č. X-XXX/X bol časťou pôvodného pozemkovoknižného pozemku parc. č. XXX/X, pozemok v návrhu registra označený ako parc. č. X-XXX/X bol časťou pôvodného pozemkovoknižného pozemku parc. č. XXX/X a pozemok v návrhu registra označený ako parc. č. X-XXX/X bol časťou pôvodného pozemkovoknižného pozemku parc. č. XXX/X. Uvedené poľnohospodárske nehnuteľnosti boli Výmerom o vlastníctve pôdy z 21. augusta 1948, číslo: 4525/48-Ba vydaným Poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy podľa § 1 ods. 1 Nariadenia pridelené do vlastníctva Telocvičnej jednoty SOKOL. Následne Správa poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady ÚNV v Bratislave rozhodnutím z 20. januára 1958, číslo: Pôd.-98/1-1958/3668/57 vydala rozhodnutie o zrušení vyššie uvedeného výmeru o vlastníctve pôdy, pričom dotknuté nehnuteľnosti z doterajšieho pridelcu prešli na Československý štát, a to do správy Odboru

poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady Obvodného národného výboru Bratislava - G.. Všetky dotknuté nehnuteľnosti boli teda zapísané v prospech Československého štátu - Obvodný národný výbor Bratislava - G., odbor poľnohospodárskeho a lesného hospodárstva. Uvedené zápisy sú evidované k 18., respektíve k 24. februáru 1959.

Základnou úlohou súdu bolo predovšetkým posúdiť a vyriešiť otázku, či k 1. máju 1991 (t. j. ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona č. 138/1991 Zb.) prešli dotknuté nehnuteľnosti z vlastníctva Slovenskej republiky do vlastníctva obce (v tomto konkrétnom prípade do vlastníctva Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy). K vyriešeniu uvedenej otázky, je však nutné skúmať, či k predmetným nehnuteľnostiam mali k 24. novembru 1990 (t. j. ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení) právo hospodárenia národné výbory a či ich k 24. novembru 1990 nemali zároveň v trvalom užívaní organizácie (spravidla poľnohospodárske družstvá) podľa § 70 Hospodárskeho zákonníka. Totiž nehnuteľnosti, ktoré mali národné výbory k 24. novembru 1990 v dočasnej správe ako aj tie, ku ktorým síce mali právo hospodárenia, ale zároveň ich mali v trvalom užívaní iné než štátne organizácie, neprešli do vlastníctva obcí, ale zostali k 1. máju 1991 vo vlastníctve štátu.

Na úvod najvyšší súd uvádza, že súčasné usporiadanie právnej subjektivity obcí je upravené zákonom č. 369/1990 Zb., podľa ktorého majetkom obce sú veci vo vlastníctve obce a majetkové práva obce. Do 31. decembra 2001 to boli aj majetkové práva právnických osôb založených obcou. Do nadobudnutia účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. (t. j. do 4. novembra 1990) právny režim považoval všetok majetok, ktorý súvisel s úlohami obce za vlastníctvo štátu a bol obciam zverený do užívania cestou správy národného majetku, keď drobné pozemky spravovali okresné národné výbory konštituované Nariadením Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 26/1945 Sb.n. SNR o národných výboroch. Pre usporiadanie pozemkového vlastníctva obcí bolo potrebné rozhodnúť o reštitúciách, respektíve o tom, ktoré pozemky prejdú do vlastníctva obce. Za týmto účelom bol prijatý zákon č. 138/1991 Zb., ktorý predovšetkým vo svojej Druhej časti nazvanej „Prechod vlastníctva na obce a majetkové postavenie obcí“ (konkrétne § 2, § 2a, § 2b, § 2c, § 2d, § 4, § 4a, § 4b a § 4c) upravoval prechod konkrétneho majetku z vlastníctva Slovenskej republiky do vlastníctva obce (tu do vlastníctva Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy). Tento zákon upravuje podmienky, splnenie ktorých je nevyhnutné k reálnemu prechodu vlastníckeho práva na obec, pričom ich splnením sa súčasne vytvára osobitné právne postavenie určitého druhu majetku, ktorý podlieha režimu prechodu vlastníckeho práva zo štátu na obec. Zo zákona č. 138/1991 Zb. vyplýva, že z vecí, okrem hnutelností patriacich orgánom miestnej štátnej správy, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. právo hospodárenia národným výborom, zákon reštituuje len tie, ktoré boli v trvalej správe orgánov vtedajšej štátnej moci a správy. V zmysle už vyššie citovaného § 29 ods. 1 zákona č. 279/1949 Zb. národné výbory spravovali národný majetok zverený do ich správy príslušným ústredným úradom po dohode s ministerstvami vnútra a financií. Uvedenými ustanoveniami neboli dotknuté právne predpisy o majetku skonfiškovanom a o majetku získanom na účely pozemkových reforiem v zmysle ustanovenia § 31 ods. 2 zákona č. 279/1949 Zb.. Obdobne aj k tomuto zákonu vydané Vládne nariadenie č. 90/1950 Zb. v § 6 ods. 6 ustanovilo, že právnou úpravou o správe národného majetku národnými výborami zostali nedotknuté predpisy o majetku skonfiškovanom a znárodnenom a o majetku získanom na účely pozemkových reforiem, ktorý im bol zverený do dočasnej správy, kým sa o ňom definitívne nerozhodne. Poľnohospodársky majetok teda národné výbory nemali v trvalej správe, a teda im mohol byť zverený len do dočasnej správy, a to aj v zmysle Vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva z 5. septembra 1950, ktorou sa vydávajú bližšie predpisy o prechode pôsobnosti Národného pozemkového fondu na Ministerstvo pôdohospodárstva a národné výbory a o prechode obdobnej pôsobnosti Povereníctva pôdohospodárstva na národné výbory č. 507/1950 Ú.v.. Poľnohospodársky majetok mohol byť do trvalej správy zverený národným výborom buď ústredným úradom alebo keď v súvislosti s nadobudnutím účinnosti Vyhlášky 158/1959 Ú.v., teda po 1. septembri 1959, prešiel do ich správy. Najvyšší súd poukazuje na to, že v predmetnej veci došlo k zápisu vlastníckeho práva k pozemkom v dňoch 18., respektíve 24. februára 1959, čiže pred nadobudnutím účinnosti Vyhlášky č. 158/1959 Ú.v. Navyše prevody v zmysle Vyhlášky č. 158/1959 Ú.v. boli zaznamenané v pozemkovej knihe s odkazom na § 3 citovanej vyhlášky (takéto zverenie dotknutých pozemkov do trvalej správy však z obsahu administratívneho spisu nevyplývalo).

V neskoršom období dočasnú správu majetku riešili smernice Ministerstva financií pre zabezpečenie a správu zaisteného majetku a pre dočasnú správu a realizáciu majetku nadobudnutého štátom ako aj následne Vyhláška č. 86/1977 Zb. (§ 1 ods. 2 písm. i/), ktorú neskôr nahradila Vyhláška č. 61/1986 Zb., ktorá bola účinná v čase prijatia zákona č. 369/1990 Zb. Aj keď vo Vyhláške č. 61/1986 Zb. v odkaze platnom pre predmet a rozsahu úpravy podľa § 1 ods. 2 písm. l/ nie je uvedený konfiškačný zákon, ako to bolo vo Vyhláške č. 86/1977 Zb., je zrejmé, že toto ustanovenie sa vzťahuje aj na pozemky, ktoré tvoria nepridelený pôdohospodársky majetok nadobudnutý z pozemkových reforiem. Na základe uvedeného, ak išlo o dočasnú správu národných výborov, nie je možný prechod vlastníctva na obec riešiť zákonom č. 138/1991 Zb., nakoľko neboli splnené zákonné podmienky (právo hospodárenia v prospech národného výboru). V ďalšom období bola Vyhláška č. 61/1986 Zb. zrušená zákonom č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu, pričom v zmysle § 5 tohto zákona majetok štátu v dočasnej správe prešiel do správy Okresného úradu Bratislava.

S týmito závermi korešponduje aj výklad Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky ako ústredného orgánu štátnej správy, z 25. januára 2010, č. 306/2010-430, podľa ktorého, ak išlo o dočasnú správu národným výborom neprišlo k prechodu vlastníctva na obec zákonom č. 138/1991 Zb., nakoľko neboli splnené zákonné podmienky (právo hospodárenia v prospech národného výboru). Obdobne v tejto súvislosti možno poukázať i na stanovisko prezentované v prílohe č. 7 Metodického návodu spracovaného a vydaného Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky a Úradom geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky (číslo MN 74.20.73.47.00 z júla 2006) na spracovanie registra obnovenej evidencie pozemkov, v zmysle ktorého bolo konštatované, že nehnuteľnosti, ktoré mali národné výbory k 24. novembru 1990 v dočasnej správe ako aj tie, ku ktorým síce mali právo hospodárenia, ale zároveň ich mali v trvalom užívaní iné než štátne organizácie, neprešli do vlastníctva obcí, ale zostali k 1. máju 1991 vo vlastníctve štátu.

Pokiaľ žalobca tvrdil, že rozhodnutia krajského súdu, na ktoré v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukazoval, sú staršieho dáta ako rozhodnutia, o ktoré sa opieral žalobca (3Cdo/7/02 a 8Sžo/68/08), z čoho je podľa žalobcu zrejmé, že aj právny názor na danú problematiku prechádza postupným vývojom, najvyšší súd dáva do pozornosti žalobcovi napríklad rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2005, sp. zn. 2Cdo 48/2005, zo 16. marca 2016, sp. zn. 7Cdo 641/2014 ako aj z 22. februára 2017, sp. zn. 8Cdo 105/2016, ktoré nadväzujú na závery prijaté v skorších rozhodnutiach sp. zn. MCdo 55/2001, MCdo 56/2001, 4Cdo 46/2001, 2Cdo 115/2002, 2Cdo 48/2005.

Žalobca v podanom odvolaní vyjadril nesúhlas s poukazom krajského súdu na § 15c zákona č. 138/1991 Zb.. Namietal, že k 1. máju 1991 (t. j. ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona č. 138/1991 Zb.) prešli z vlastníctva štátu do vlastníctva obcí aj pozemky, na ktorých sú telovýchovné a športové zariadenia, nakoľko zákon č. 138/1991 Zb. nadobudol účinnosť dňa 1. mája 1991 a zákon č. 306/1992 Zb. implementujúci práve § 15c do zákona č. 138/1991 Zb., nadobudol účinnosť až dňa 25. júna 1992. Tieto boli teda už viac ako rok vlastníctvom obce. Najvyšší súd uvádza, že poukaz na § 15c by mohol mať relatívne svoje opodstatnenie iba v tom prípade, ak by sa preukázalo právo hospodárenia v prospech národného výboru, na základe čoho by dotknuté pozemky (majetky) v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. prešli ku dňu nadobudnutia účinnosti tohto zákona z vlastníctva štátu do vlastníctva obce. V danom prípade však podmienky vyžadované § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. splnené neboli, keď právo hospodárenia v prospech národného výboru nebolo preukázané, išlo o nehnuteľnosti v dočasnej správe národného výboru a ako také nemohli prejsť ex lege do vlastníctva žalobcu (obce).

Vzhľadom na vyššie uvedené, najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, s § 219 ods. 1 OSP a s § 492 ods. 2 SSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia.

V.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP. Podľa výsledku konania neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.